

Camellia

13
จบ

จอมพิต
พลิกหัวใจ
เจ้าก่อน
กระต่าย
ตัวน้อย
จงกลายร่าง
เป็น
เซางา

摄政王的神医狂妃

韩绵绵 หานเหมียนเหมียน เขียน เวลาไม่เข้าแล้ว แปล 子豪 จื่อฮาว วาด

บทที่ 702 ขุนนางบำเหน็จ
ร่ายเอาเรื่องจริง ๆ!

ครั้งนั้นเพื่อให้ตระกูลเหลียวได้เลี้ยงดูเด็กน้อยให้เติบโต
อย่างปลอดภัย ทั้งยังไม่ให้ชื่อเสียงของจวนอันกั้วกงที่จงรักภักดี
ต้องมัวหมองด้วยข้อหากบฏ หลังจากอวินซู่อินได้ปรึกษากับ
จวินจิวหยวนและไปหาฮูหยินผู้เฒ่าที่จวนตระกูลเหลียวแล้ว
ก็ตัดสินใจปิดคดีหุบเขาฝูหนิวไว้ที่อวินหลีอันและเจียงเกาหมิง
ครั้นพวกเขาเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมก็ไม่มีใครสืบเรื่องนี้ต่อ
ยิ่งไม่มีใครสืบว่าใครคือผู้ที่อยู่เบื้องหลังอวินหลีอันกับพวก

ฮ่องเต้ซึ่งอวินควรรู้สึกโชคดีด้วยซ้ำที่ไม่ถูกลากเข้าไป
พัวพันในคดีนี้ แต่เขากลับยังคิดจะลงมือกับจวนอันกั้วกง

หมายจะฆ่าล้างตระกูลให้สิ้น

ฮ่องเต้สุนัข สมควรตายจริง ๆ!!

เพียงอวินซุอินได้ฟังจวินจิวหยวนเล่า ก็จินตนาการได้ว่า
ตระกูลเหลียวต้องพบเจอกับอะไรบ้าง นั่นไม่ใช่ความทราบ
ที่พวกเขาสมควรได้รับเลย

“หรือว่าเขาต้องการสิ่งที่อวินหลิอันทิ้งไว้” หลินจิงเย่ถาม

จวินจิวหยวนส่ายหน้า “หลักฐานที่พวกเราทิ้งไว้ตอนนั้น
มีไว้เพื่อให้สตรีในจวนอันกั๋วกงสามารถปกป้องตัวเองได้บ้าง
และเพื่อให้พวกนางเลี้ยงเด็กทั้งสองให้เติบโตอย่างปลอดภัย
เราจัดการเรื่องนั้นอย่างลับที่สุด คนอื่นไม่มีทางล่วงรู้”

ตอนนั้นเขากระแวงว่าฮองเต้ซึ่งอวินจะหาทางฆ่าปิดปาก
จวนตระกูลเหลียว ดังนั้นตอนที่อวินหลิอันกับเจียงเกาหิงตาย
จึงสั่งให้เก็บหลักฐานทั้งหมดอย่างมิดชิด ฮองเต้ซึ่งอวินไม่มีทาง
รู้ว่าจวนอันกั๋วกงยังมีหลักฐานอยู่ในมือ มิฉะนั้นด้วยนิสัยของเขา
คงสังหารคนทิ้งไปนานแล้ว ไม่น่าลงมือด้วยวิธี ‘หุยมหิหม’ เช่นนี้

“เช่นนั้นแล้ว เขายังลงมือกับตระกูลเหลียวอีกหรือ?” อวิน-
ซุอินโกรธจนหน้าแดง

หลินจิงเย่ปล้นเข้าใจขึ้นมาทันที เขาแค้นหัวเราะเสียงเย็น
“คงเพราะก่อกรรมทำเข็ญไว้มาก แม้จะรู้ว่าเจียงเกาหิงเป็นเพียง

แพะรับบาป และคดีหุบเขาผู้หนีก็จบไปแล้ว แต่เขากียังมอง
คนในจวนอันกั๊วกงเป็นเส้นหนามตำตาอยู่ดี

“เขาได้บัลลังก์มาโดยไม่ชอบธรรม ในปีนั้นยังทำให้ผู้คน
ล้มตายเป็นจำนวนมาก แม้จะรู้ว่าเรื่องทั้งหมดคงไม่มีวันถูก
เปิดโปง แต่ตราบใจที่คนในจวนอันกั๊วกงยังมีชีวิตอยู่ก็ไม่ต่างอะไร
กับก้างตำคอ รู้สึกผิดอยู่ตลอดเวลา เขาจะวางใจได้อย่างสมบูรณ์
ก็ต่อเมื่อถอนเส้นหนามนี้ทิ้งไปเสีย”

จวินจิวหยวนสีหน้าเย็นชา “เขาเป็นคนแบบนี้มาแต่ไหน-
แต่ไรแล้ว”

“ตระกูลเหลียวภักดีต่อต้าจิ้น จวนอันกั๊วกงสืบเชื้อสาย
ขุนนางฝ่ายทหาร แม้ว่าเดิมที่ฮูหยินผู้เฒ่าเหลียวไม่ต้องการให้
ชื่อเสียงจวนอันกั๊วกงต้องมัวหมองด้วยข้อหากบฏ แต่ในเมื่อ
ฮ้องเต้ซึ่งอวินยังคิดจะฆ่าล้างตระกูลหลายครั้งหลายครา ข้าคิดว่า
ฮูหยินผู้เฒ่าคงไม่ยึดติดกับคุณธรรมจอมปลอมระหว่างขุนนาง
กับฮ้องเต้อีกแล้ว

“ข้าจะไปจวนอันกั๊วกงพูดคุยกับนาง ถ้าหากนางเต็มใจ
เราก็จะรื้อฟื้นคดีเก่าของจวนอันกั๊วกงขึ้นมาสอบสวน”

หลินจึงเฝ้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ก็ดีเหมือนกัน”

หากใช้เรื่องของจวนอันกั๊วกังเป็นเสมือนแพลงน้ำ¹ ก็จะจัดการกับฮ่องเต้ซึ่งอวีนไต้ง่ายขึ้น ทั้งเหตุการณ์ในภูเขาเถียงง และหุบเขาฝูหนิวในอดีต ก็เพียงพอที่จะทำให้บัลลังก์ของเขา สั่นคลอน ไม่เพียงแต่จะช่วยให้จวินจิวหยวนขึ้นสู่อำนาจได้อย่างชอบธรรมเท่านั้น แต่ยังสามารถทวงความยุติธรรมให้กับจวนอันกั๊วกัง ปลดปล่อยดวงวิญญาณของเหล่าทหารหาญที่สละชีพให้ไปสู่สุคติ

“วันไหนท่านไปจวนอันกั๊วกัง ข้าจะไปด้วย จะได้ถือโอกาส แวะไปดูเด็กทั้งสองคนด้วย” อวีนซู่ฮินเอ่ย

จวินจิวหยวนพยักหน้า “ได้”

ทั้งสามคนสนทนาเรื่องจวนอันกั๊วกังด้วยความหดหูใจ แม้จะผ่านมานานหลายปีแล้ว พวกเขาต่างก็ไม่ใช้คนธรรมดาทั่วไป เรื่องบางเรื่อง ต่อให้ฝังลึกไว้ในใจก็ยังยากที่จะไม่เจ็บปวด ยิ่งไปกว่านั้น วิญญาณของท่านแม่ทัพและทหารหลายหมื่นนาย

¹ แพลงน้ำ ในเชิงอุปมานั้นหมายถึง เครื่องมือชั่วคราวเพื่อใช้ข้ามผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบาก

ที่ล้มตายเพราะความโลภและอุบายต่ำช้าก็ยังรอกการชำระล้าง
ความอยุติธรรมอยู่

ทันใดนั้นเสียงเคาะประตูดังขึ้น เป็นซานเป่าที่กลับมา
อีกครั้ง

“ท่านอ๋อง คนในวังมาแล้วพะย่ะค่ะ บอกว่าฝ่าบาททรงมี-
พระบัญชาให้ท่านอ๋องเข้าวังทันทีพะย่ะค่ะ”

จวินจิวหยวนเอ่ยเสียงเย็น “บอกให้มันใส่หู้กลับไป
บอกว่าข้าไม่ว่าง”

ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าเหตุใดฮ่องเต้จึงอินถึงเรียกเขาเข้าเฝ้า
คงไม่พ้นเรื่องเมืองซึ่งหลังกับปัญหาในราชสำนักเป็นแน่ แต่ตอนนี้
เขาไม่อยากจะเห็นหน้าฮ่องเต้ซึ่งอิน ด้วยเกรงว่าจะคุมอารมณ์
ไม่อยู่แล้วจะพลั้งมือฆ่าอีกฝ่ายไปจริงๆ

ซานเป่าตอบรับ กำลังจะเดินออกไป แต่ถูกจวินจิวหยวน
เรียกไว้

“บอกคนที่มาจากวังให้กลับไปกราบทูลฮ่องเต้ซึ่งอินว่า
เส้าจวินกับองค์หญิงแห่งแคว้นต้าเยว่มาในฐานะทูต เพื่อเจริญ

สัมพันธไมตรีกับต้าจินในนามของเผ่าอู เอ่อเหลียนเส้าจวินกับองค์หญิงเอ่อเหลียนจะพำนักอยู่ในเมืองหลวงแห่งนี้อีกพักใหญ่ให้ทางวังหลวงออกพระราชโองการสร้างตำหนักเพื่อรับรองแขกต่างแคว้นด้วย

“ทุกอย่างที่ต้องใช้ ให้ราชสำนักเตรียมให้พร้อมโดยเร็ว และให้จัดงานเลี้ยงต้อนรับเอ่อเหลียนเส้าจวินกับน้องสาวอย่างสมเกียรติ อย่าให้พวกเขารู้สึกว่าชาวเผ่าอูถูกหมิ่นเกียรติ”

หลังจากซานเป่าออกไปแล้ว จวินจิวหยวนก็หันไปพูดกับหลินจิงเยว่ว่า

“ช่วงนี้ให้เอ่อเหลียนถึงกับเอ่อเหลียนหฺรู่เยว่พักอยู่ที่จวนของข้าก่อน พอตำหนักรับรองสร้างเสร็จค่อยย้ายไป”

สองพี่น้องเอ่อเหลียนมีสถานะพิเศษ หลายคนในต้าจินต่างก็รู้ว่าเผ่าอูกับแคว้นหนานเยว่มีความเกี่ยวพันกันอยู่มาก

หากให้เอ่อเหลียนถึงกับเอ่อเหลียนหฺรู่เยว่ไปพำนักที่จวนตระกูลหลิน เกรงว่าฮ่องเต้ซึ่งอวีนกับเหล่าองค์ชายจะหาเรื่องใส่ความตระกูลหลิน บางทีอาจถึงขั้นกล่าวหาว่าสมคบคิดกับ

แคว้นหนานเยว่ด้วยซ้ำ นอกจากนี้ สองพี่น้องเฮ่อเหลียนยังต้อง
อยู่ในตำแหน่งในฐานะเส้าจวินและองค์หญิงแห่งแคว้นต้าเยว่อีกนาน

แม้เฮ่อเหลียนหุ่ยจะสมรสกับหลินจิงเย่ และสามารถ
ทำหน้าที่จวนตระกูลหลินได้ แต่เฮ่อเหลียนถึงกลับไม่เหมาะสม
นอกจากนี้ยังมีแผนการขอยืมโซ่ควาสนาในอนาคต การสร้าง
ตำแหน่งรับรองแขกต้าเยว่จึงถือเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

หลินจิงเย่เข้าใจจึงพยักหน้า “ให้ท่านเองเป็นผู้จัดการเถิด”

เขาหันมาทางอวินชู่อิน

“ข้าคงต้องกลับจวนตระกูลหลินก่อน จากเมืองหลวงไปนาน
ขนาดนี้ ท่านตากับบรรดาท่านลุงคงเป็นห่วงเรื่องอาการของเจ้า
มากแล้ว สองวันนี้เจ้าก็ควรแวะไปเยี่ยมบ้าง ท่านตาจะได้ไม่ต้อง
เป็นกังวล”

อวินชู่อินรับว่าอืมเสียงหนึ่ง “ได้”

หลินจิงเย่จึงไปบอกกล่าวกับสองพี่น้องตระกูลเฮ่อเหลียน
ก่อนจะกลับจวนตระกูลหลิน จวินจิวหยวนเรียกผู้ใต้บังคับบัญชา

มาประชุมหารือกัน ส่วนทางอวิน^๑ชูอินก็ไปจัดแจงเรื่องที่พักของ
เฮ้อเหลียนถึงและเฮ้อเหลียนหฺรฺเยว้

ทั้งสองต่างตื่นตาตื่นใจกับเมืองหลวงของต้าจิ้นอย่างยิ่ง
ครั้นเห็นศาลาเรือนพักงดงามเรียงราย เฮ้อเหลียนหฺรฺเยว้ก็เกาะ
ราวระเบียงแล้วเอ่ยว่า “จวนท่านผู้สำเร็จราชการช่างกว้างขวาง
จริงๆ”

อวินชูอินหลุดหัวเราะ “จวนนี้เดิมทีเป็นของขุนนางกังฉิน
ผู้หนึ่ง มีอำนาจและทรัพย์สินมากมาย แต่ตอนหลังถูกอาหฺยวน
พันคอเสียบประจาน แล้วยึดคฤหาสน์ของเขามาเป็นจวนอ่อง”

นางยีนอยู่บนระเบียงชั้นสอง ซี่ไปยังทะเลสาบในสวน
ไกลๆ “เมื่อก่อนเรือนนี้มีแค่ด้านหน้าทะเลสาบเท่านั้น ครั้นเปลี่ยน
มาเป็นจวนอ่องก็ขยายพื้นที่เพิ่มถึงสองครั้ง เปิดทางเชื่อมถนน
หน้าหลัง รวมพื้นที่โดยรอบมาเกือบหมด”

จวินจิวหฺยวนแม้จะไม่ได้ยึดติดกับความหฺรฺหฺรา แต่ลูกน้อง
ของเขาต่างคิดว่า จวนอ่องจะต้องสมกับฐานะของท่านผู้สำเร็จ
ราชการ อีกทั้งตอนนั้นจวินจิวหฺยวนเพิ่งล้อมเมืองหลวง เอาหัวคน
ไปเสียบประจานที่กำแพงเมือง แม้แต่ฮ่องเต้ซึ่งอวินที่เพิ่งขึ้นครอง

บัลลังก์ยังหวาดกลัวว่าเขาจะไม่พอใจ แล้วก่อสงครามล้มล้าง
บัลลังก์อีก ดังนั้นเมื่อถึงคราวต้องสร้างจวนท่านผู้สำเร็จราชการ
ทั้งดำจิ้นจึงไม่มีผู้ใดกล้าปล่อยปละละเลย

จวินจิ๋วหยวนขึ้นชอบจวนหลังนี้ แค่อ่ายปากเพียงคำเดียว
ทุกอย่างตั้งแต่การขุดทะเลสาบ สร้างตำหนัก รวมไปถึงยึดถนน
สองสายหน้าหลังและที่ดินหลายหมื่น ล้วนจัดการโดยคนอื่นทั้งสิ้น

จวนผู้สำเร็จราชการแห่งนี้ นอกจากห้องโถงสามห้อง
ที่ด้านหน้าแล้ว ทุกอย่างที่ควรจะมีก็มีทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นเรือน
ด้านหลัง ลานเล็ก ศาลาริมน้ำ เรือนรับรอง โถงทางเดิน และศาลา
พักผ่อน นอกจากนี้บริเวณโถงกลางยังมีโรงละครขนาดใหญ่
ไว้สำหรับจัดเลี้ยงและชมจิว ยังมีสวนผลไม้ขนาดย่อมแปลงหนึ่ง
ใกล้ประตูด้านข้างอีกด้วย

ครั้งที่อวินชู่อินกลายเป็นกระต่ายวิ่งชนไปทั่วจวน
นางถึงกับตาลายเพราะจวนกว้างเกินไป

ความคิดแรกที่ผุดขึ้นมาในหัวคือ

ขุนนางบ้านี้ รวยเอาเรื่องจริง ๆ

บทที่ 703 พบผู้ใหญ่

อวินชูนึกถึงเรื่องราวในอดีต ดวงตาพลันมีรอยยิ้มผุดขึ้นมา “ตอนนี้พวกเจ้าก็พักอยู่ที่นี้ก่อน พอทางวังจัดสร้างเรือนรับรองเสร็จแล้วค่อยย้ายออกไป ถึงเวลานั้น วังหลวงก็จะจัดงานเลี้ยงรับรองพวกเจ้าทั้งสองตามธรรมเนียมราชสำนักด้วย”

“หา? ต้องย้ายออกด้วยหรือ” เฮอเหลียนหูแว่วมุกปาก “อยู่ที่นี้ต่อไปไม่ได้หรือ”

“อยากอยู่ก็อยู่ได้” อวินชูนึกยิ้มบาง “แต่เจ้ากับพี่ชายมาในฐานะเส้าจวินและองค์หญิงจากแคว้นต้าเยว่ ในเมื่อเผ่าต้องการเจริญสัมพันธไมตรีกับต้าจิ้น และพวกเจ้าก็จะอยู่ที่นี้นาน ก็ต้องเปิดเผยฐานะให้ชัดเจน คนอื่นจะได้ไม่กล้าละเลยพวกเจ้า”

หากสองพี่น้องเฮอเหลียนยังอาศัยอยู่ในจวนอ๋อง ก็เป็นความสัมพันธ์ส่วนตัวเท่านั้น คนภายนอกอาจจะมองว่าพวกเขาเป็นเพียงแซกรับเชิญของจวนผู้สำเร็จราชการ ไม่ได้คิดว่าทั้งคู่มีฐานะเทียบเท่ากับอาคันตุกะต่างแคว้น แต่ถ้าหากมีการสร้าง

เรือนรับรองอย่างเป็นทางการ พร้อมทั้งจัดงานเลี้ยงต้อนรับตาม
ธรรมเนียมราชสำนัก สถานะของทั้งสองก็จะเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

ต่อไป หากใครคิดจะติดต่อกับสองพี่น้องเฮ้อเหลียน ไม่ว่า
ในใจจะคิดเช่นไร ก็ย่อมต้องคำนึงถึงเผ่าอูและแคว้นต้าเยวี่ที่อยู่
เบื้องหลังพวกเขาเสียก่อน

ครั้นเห็นอีกฝ่ายทำหน้าตาหงอยเหงา อวินซุอินก็หัวเราะ
“ไม่ได้หมายความว่าพอย้ายไปอยู่เรือนรับรองแล้วจะห้ามกลับมา
เสียหน่อย แค่ทำพอเป็นพิธี ให้คนเห็นว่าพวกเจ้าเป็นแขกบ้าน-
แขกเมือง จากนั้นเจ้าจะกลับมานอนเล่นที่นี่เมื่อใดก็ได้ จวนแห่งนี้
ยังต้อนรับพวกเจ้าเสมอ”

ครั้นได้ฟังดังนั้น เฮ้อเหลียนหุบเขี้ยวจึงยิ้มออก

อวินซุอินหันไปมองพวกเขาทั้งสองคน “พรุ่งนี้เช้าจะกลับไป
เยี่ยมท่านตาและญาติที่จวนตระกูลหลิน พวกเจ้าสองคนจะไป
ด้วยกันไหม”

เฮ้อเหลียนถึงไม่ติดขัดอะไร การมาต้าจิ้นครั้งนี้ของเขา
นอกจากจะมาเป็นสื่อกลางแล้ว สิ่งสำคัญที่สุดย่อมเป็นเรื่องการ
แต่งงานของน้องสาว

ว่ากันว่าหลินหมิงจุนมีฐานะสูงส่งในหมู่คนต่างแคว้น นอกจากนี้ยังเป็น ‘บิดาบุญธรรม’ ของหลินจิงเย่ด้วย ข้าหรือเร็ว เขาก็ต้องไปแสดงความเคารพอยู่ดี มิฉะนั้นแล้วจะถือว่าเป็นการเสียมารยาท ยิ่งไปกว่านั้นก่อนออกจากเผ่า เฮ่อเหลียนอวี่นเทียน ยังฝากขอให้เขานำมาเยี่ยมจวนตระกูลหลินด้วย

เฮ่อเหลียนถึงหันไปมองน้องสาวแล้วเอ่ยถาม “จะไปไหม”

เฮ่อเหลียนหุ่ยมีสีหน้าลังเลและประหม่าขึ้นมาในทันที “เร็วเพียงนี้เซียวหรือ สួรออีกสักสองสามวัน...” นางเพิ่งมาถึง ต้าจิ้น ทุกอย่างยังไม่คุ้นเคย ได้ยินมาว่าคนในตระกูลหลินล้วนเป็นตระกูลนักปราชญ์ คนพวกนี้มักเย่อหยิ่งและเคร่งครัดเรื่องกฎระเบียบ หากพวกเขาไม่ชอบตนเองขึ้นมาจะทำอย่างไร

“รออีกสักหน่อยดีหรือไม่ ให้ข้าได้เรียนรู้ธรรมเนียมของ ต้าจิ้นก่อน อย่างน้อยจะได้ไม่ไปทำอับอายขายหน้า”

อวี่นซู่อินเห็นนางประสานนิ้วไว้ด้วยกัน ใบหน้าตึงเครียด จนน่าสงสาร ก็อดขำไม่ได้ พลังซึ่มาที่ตัวเอง “ดูข้าสิ ข้าเป็นคนเคร่งระเบียบไหมเล่า”

เฮ่อเหลียนหุ่ยมองนางด้วยความมุงนง

“ข้าฯจะเป็นคนที่ไร้กฎระเบียบที่สุดแล้ว ก่อนจะมาอยู่กับ
อาหยวน ชื่อเสียงก็ไม่ดีนัก จนคนทั้งเมืองหลวงล้วนเมินหน้าหนี
หลังจากอยู่กับเขา ชื่อเสียงยิ่งเลวร้ายเข้าไปใหญ่ ต่าจึ้นเน้นเรื่อง
คุณธรรม ความกตัญญู ความสุภาพอ่อนน้อม แต่ข้ากลับเป็น
คนส่งบิดาและครอบครัวเขาทั้งตระกูลไปลงนรกกับมือ

“ถ้าหากตระกูลหลินให้ความสำคัญกับกฎระเบียบหรือ
ชื่อเสียงจริง ๆ พวกเขาไม่ยอมรับข้าเข้าตระกูลตั้งแต่แรกหรอก”

ก่อนนวิ้นซู่อินจะข้ามมิติมาอยู่ในร่างนี้ เด็กสาวเจ้าของ
ร่างเดิมก็โดนหวังซื่อสองแม่ลูกทำลายชื่อเสียงย่อยยับ หลังจาก
นางมาถึง ไม่ต้องพูดถึงชื่อเสียง นางทั้งโหดเหี้ยมอำมหิต ออกตัญญู
เจ้าคิดเจ้าแค้น และใจคอคับแคบ ตั้งแต่ตระกูลอินล่มสลาย
นางก็ไม่เคยหลุดพ้นจากสมณานามเหล่านี้เลย

หากตระกูลหลินสนใจเรื่องเหล่านี้จริง ก็คงไม่ยอมรับนาง
ตั้งแต่ต้น ภายหลังยังไม่มีทางยอมให้นางออกเรือนในนามของ
ตระกูลหลิน หรือแม้แต่ปฏิบัติต่อนางเหมือนเป็นคนในครอบครัว
ตลอดเวลาที่ผ่านมา และด้วยเหตุนี้เองนางถึงได้เปิดใจยอมรับ
คนตระกูลหลินอย่างแท้จริง

อวินชูนินเอยกับเฮ่อเหลียนหฺรฺยู่ว์ด้วยความอ่อนโยนว่า
“เจ้าไม่ต้องกังวล คนในตระกูลหลินเป็นคนดีมากๆ ถึงท่านลุงใหญ่
ของข้าจะเข้มงวดไปบ้าง ดูเคร่งขรึมตลอดเวลา แต่พวกเขาใจดีมาก
ท่านตาก็อายุมาก อะไรก็ปล่อยวางได้ทั้งนั้น ไม่ใส่ใจเปลือกนอก
เช่นนั้นหรอก

“ส่วนบรรดาป้าสะใภ้ก็นิสัยดี แม้จะมีเรื่องจุกจิกอยู่บ้าง
แต่นิสัยพื้นฐานล้วนเป็นคนจิตใจดี ที่บ้านยังมีพี่ชายอีกหลายคน
ที่เข้ากับคนง่าย โดยเฉพาะพี่เจ็ดหลินเยว่ เขาสนิทกับท่านน้าเล็ก
ที่สุด ทั้งยังขี้เล่นมากด้วย”

นางค่อยๆ เล่าเรื่องคนในตระกูลให้เฮ่อเหลียนหฺรฺยู่ว์ฟัง
ไม่ได้พูดโอ้อวดแต่เพียงด้านดี แต่เล่าถึงข้อเสียเล็กๆ น้อยๆ
ด้วยท่าทีอบอุ่นและเป็นกันเอง ทำให้เฮ่อเหลียนหฺรฺยู่ว์ค่อยคลาย
ความวิตกกังวลลง

“จริงๆ แล้วตระกูลใหญ่ก็ย่อมมีเรื่องกระทบกระทั่งกันบ้าง
เป็นธรรมดา แต่ตระกูลหลินนับว่าเป็นตระกูลที่ดีและสงบสุขมาก
แม้ว่าท่านน้าเล็กจะไม่ใช่บุตรแท้ๆ ของท่านตา แต่ก็ผูกพันกับ
คนในตระกูลมากจนแทบไม่มีใครคิดว่าเขาไม่ใช่สายตรง

“เขาเป็นโสดมาหลายปีแล้ว พวกผู้ใหญ่ก็เป็นห่วงเรื่องการแต่งงานของเขามาตลอด คราวนี้เขาพาสะใภ้กลับมาจากด้วยตัวเองอย่างที่เขาได้ยาก พวกเขาย่อมดีใจจนลืมไปว่าจะต้องจับผิดอะไรเจ้าอีก”

เฮ่อเหลียนหฺรฺเยว่ได้ยินคำพูดของอวิ้นชฺวอินก็ถามขึ้น “จริงหรือ”

“ข้าเคยโกหกเจ้าสักครั้งไหมเล่า” อวิ้นชฺวอินมองนาง

เฮ่อเหลียนหฺรฺเยว่ก็นึกถึงนิสัยของอวิ้นชฺวอิน แล้วก็นึกถึงคำพูดของหลินจิงเย่เกี่ยวกับเรื่องตระกูลหลิน หัวใจก็คลายกังวลลงไปมาก นางครุ่นคิดก่อนจะตอบว่า “เช่นนั้นข้าจะไปกับเจ้า” มีอาอินอยู่ด้วย อย่างน้อยก็ไม่ต้องไปเจอกับคนตระกูลหลินเพียงลำพัง

อวิ้นชฺวอินเดาใจนางได้ไม่ยากนัก แต่ก็ไม่เห็นว่าเป็นเรื่องไม่ดีอะไร

สาวน้อยผู้นี้ใส่ใจหลินจิงเย่มาก จึงกังวลที่จะได้พบกับครอบครัวของเขา หากมีตนอยู่ด้วยแล้วช่วยให้นางเบาใจลงได้บ้าง อวิ้นชฺวอินก็ยินดี นางจึงยิ้มพลางบอกกับพี่น้องทั้งสองว่า

“เช่นนั้นคินนี้พวกเจ้าพักผ่อนกันให้เต็มที่ พรุ่งนี้เช้าเราจะออกเดินทางกัน...”

“อาอิน!!”

ยังพูดไม่ทันจบ ก็มีเสียงตะโกนเรียกดังมาไม่ไกลนัก

อวินชู้อินหันไปตามเสียง เห็นเผิงกวนกวนในชุดกระโปรงสีแดงสดกำลังกระโดดโลดเต้น พลังโบกไม้โบกมืออยู่ใกล้ๆ พุ่มไม้ริมโขดหินจำลอง

เด็กสาวหน้ากลม นัยน์ตากกลมโตเป็นประกาย เมื่อเห็นอวินชู้อินหันมามองก็ตื่นเต้นยิ่งกว่าเดิม ยกขากระโปรงวิ่งปร๋อมาด้วยท่าทางเรีงร่าจนปิ่นปักผมสั่นไหวตาม ผีเสื้อบนศีรษะนางดูราวกับจะโบยบินออกมาได้จริงๆ

พอวิ่งมาถึงด้านล่าง เผิงกวนกวนก็แหงนหน้าขึ้น กวักมือเรียก “อาอิน อาอิน!”

“เจ้ามาได้ยังไง”

อวินชู้อินเห็นสาวน้อยที่ด้านล่าง ใบหน้าก็ปรากฏรอยยิ้มสดใส

ต่างจากรอยยิ้มบางเบาและเย็นชาเหมือนเช่นเคย มุมปากของนางยกขึ้นสูง คิ้วและดวงตาเต็มไปด้วยความสนิทสนม แคมองปราดเดียวก็รู้ทันทีว่านางมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับเด็กสาวผู้นั้นเพียงใด

เฮ่อเหลียนหฺรู่เยว่และเฮ่อเหลียนถึงต่างมองลงไปด้วยความสนใจ เห็นเด็กสาวหน้าตาน่ารัก นุ่งกระโปรงสีแดงสดราวเปลวไฟที่ลุกโชติช่วง ยามยิ้มแย้มก็สว่างไสวไปทั้งใบหน้า

เฟิงกวนกวนเขย่งปลายเท้า “ข้าได้ข่าวว่าเจ้ากลับมาแล้ว จึงรีบมาหา เจ้ารีบลงมาสิ...ช่างเถิด ข้าขึ้นไปเองดีกว่า!”

นางพูดจาอย่างไม่เกรงอกเกรงใจ เจิงเอ๋อร์ที่อยู่ข้างๆ ไม่ทันได้พูดอะไร นางก็ยกขากระโปรงเตรียมจะวิ่งขึ้นบันไดมาหา อวิ้น^{*}ชูอินร้องห้ามเสียงหลง “ไม่ต้องขึ้นมา ข้าจะลงไปเอง”

เฟิงกวนกวนจึงยืนรออยู่ที่เดิม

อวิ้น^{*}ชูอินหัวเราะเบาๆ แล้วหันไปบอกกับสองพี่น้องว่า “พวกเจ้าก็ลงไปด้วยกันเถิด ข้าจะแนะนำสหายให้รู้จัก”

วันที่ที่สองพี่น้องเฮ่อเหลียนเดินตามอวิ้นชูอินลงมาถึง
ชั้นล่าง ก็เห็นเด็กสาวด้านล่างพุ่งเข้ามา คว้ามืออวิ้นชูอินไว้ทันที
แล้วเริ่มพูดเจื้อยแจ้วไม่หยุด “เจ้าสหายดีใหม่ ร่างกายดีขึ้นแล้ว
หรือยัง ได้ถอนพิษของเหี้ยมอ่อนหรือไม่วะ”

“เจ้าไปอยู่ที่หนานเยว่ตั้งนาน เหตุใดถึงได้ส่งจดหมาย
กลับมาแค่ฉบับเดียว เจ้ารู้ไหมว่าข้าเป็นห่วงเจ้าแทบแย่”

อวิ้นชูอินยังไม่ทันตอบ เฟิงกวนกวนจับมือนางไว้แล้ว
เดินวนรอบตัวนางรอบหนึ่ง มองสำรวจตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่าง
ละเอียดหลายครั้ง ก่อนจะมาหยุดที่ใบหน้าเนียนขาวราวกับหยก
ของอีกฝ่าย ใบหน้าเปี่ยมล้นไปด้วยความยินดี “แผลบนหน้า
ของเจ้าหายดีแล้วหรือ เยี่ยมไปเลย!”

บทที่ 704 นางมีเหตุให้สงสัยว่าเฟิงกวนกวน
ถือว่านางเป็นเพื่อนทางจดหมายไปแล้ว

อวิ้นชูอินถูกเฟิงกวนกวนดึงตัวไว้พลางพูดเจื้อยแจ้วไม่หยุด
นางถึงกับหาโอกาสพูดแทรกไม่ได้เลย

นางทั้งขำทั้งสนใจ ต้องจับมือเฟิงกวนกวนไว้ให้อยู่หนึ่ง
แล้วจึงกล่าวว่า “เลิกหมุ่นได้แล้ว ข้าตายไปหมดแล้ว เจ้าถามมา
ที่เดียวตั้งหลายเรื่อง ข้าจะตอบเรื่องไหนก่อนดีเล่า”

เฟิงกวนกวนเบะปาก “ก็ข้าเป็นห่วงเจ้านี่นา!”

อวิ้นชูอินคลี่ยืมบาง ๆ “ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นห่วงข้า ตอนนี้อข้าก็
สบายดีแล้วไม่ใช่หรือ พืชก็ถอนหมดแล้ว แผลที่หน้าก็หายดีแล้ว
แค่ติดธุระที่หนานเยว่ริดหน้อยจึงกลับมาล่าช้าเท่านั้นเอง”

“แล้วจดหมายที่ข้าส่งให้เจ้าเล่า เจ้าได้รับหรือเปล่า”

“ได้รับแล้ว”

“แล้วเหตุใดเจ้าถึงไม่ตอบข้า?” เฝิงกวนกวนทำหน้ามึนๆ ไม่พอใจ

อวินชู้ฮินถึงกับกลอกตาใส่นางด้วยความสนใจ “เจ้านี้นะ ส่งจดหมายไปหานานเยว่ทุกสามวันห้าวัน ถือว่าสถานีส่งสารหลวง ตามที่ต่าง ๆ เป็นสถานีส่งสารส่วนตัวของเจ้าไปแล้วกระมัง สารที่อาหยวนส่งไปยังหานานเยว่ยังมีไม่มากเท่ากับของเจ้าเลยด้วยซ้ำ หากข้าจะส่งจดหมายกลับไปทุกสามวันเช่นเจ้า คนที่สถานีส่งสารจะไม่เหนื่อยตายหรือ”

หลังจากนางไปถึงหานานเยว่แล้ว ก็ได้รับจดหมายจาก เฝิงกวนกวนทุก ๆ สามถึงห้าวัน ในจดหมายนั้นล้วนพร่ำถามเรื่องของนางในหานานเยว่ นางเองก็เขียนตอบกลับไปฉบับหนึ่ง แต่ใครจะคิดว่าพอกลับมาจากเผ่าอู๋ ทางคนที่อยู่ในหานานเยว่ ก็มอบจดหมายกองโตมาส่งให้ เป็นของเฝิงกวนกวนทั้งหมด

ยิ่งไปกว่านั้น หลังเปิดดูไปสองสามฉบับกลับพบว่า ไม่ได้มีเรื่องสลักสำคัญอะไรเลย นอกจากจะถามถึงสุขภาพของนางทุกฉบับแล้ว ที่เหลือก็มีแต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่เฝิงกวนกวนเล่าเรื่องของตนเอง เช่น กินอะไรอร่อย เจออะไรสนุกๆ พบคนแปลกๆ หรือกระทั่งใครทะเลาะกับใคร...

อวินชู้^{*}อินมีเหตุให้สงสัยว่า เฝือกวนกวนเห็นว่าตนเองเป็น
โพรงไม้ระบายความในใจ หรือไม่ก็เพื่อนทางจดหมายไปแล้วแน่ๆ

การส่งจดหมายในยุคโบราณลำบากกว่ายุคปัจจุบันมาก
เส้นทางระยะแปดร้อยลี้กลับถูกนำมาใช้ส่งจดหมายด่วนเหล่านี้
แม้แต่อวินชู้^{*}อินก็ยังอดรู้สึกสงสารเจ้าหน้าที่ประจำสถานีส่งสาร
ไม่ได้

เฝือกวนกวนถูกอวินชู้^{*}อินตอกกลับ นางจึงได้แต่อีกอัก
พูดเสียงอ่อย “ก็ข้าเป็นห่วงเจ้ามากนี่นา อีกอย่าง ตั้งแต่เจ้าจาก
เมืองหลวงไป พี่เจียงก็มีวุ่นอยู่กับงานแต่งงาน มารดาของนาง
ก็ไม่ยอมให้นางออกจากจวน ข้าเลยเหงา...”

อวินชู้^{*}อินเคาะหน้าผากนางเบาๆ “ไหนเจ้าชอบคุยโวว่า
มีสหายไปทั่วเมืองไม่ใช่หรือ”

เฝือกวนกวนเบะปากน้อยๆ

นางถูกตระกูลเลียงดูอย่างตามใจมาแต่ไหนแต่ไร เดิมที
ก็มีความสัมพันธ์อันดีกับคุณหนูจากตระกูลใหญ่ๆ หลายคนใน
เมืองหลวง แต่หลังเกิดเรื่องตกน้ำที่จวนของมู่หรงเจิง และเกือบ

ถูกผู้หญิงเสียนวางแผนเล่นงาน นางก็เริ่มเข้าใจความหมายของคำว่า ‘ใจคนยากแท้ยังถึง’

ด้วยฐานะของตระกูลเฟิง ย่อมมีผู้คนมากมายพยายามใกล้ชิดนางเพื่อสานสัมพันธ์ โดยเฉพาะในช่วงปีสองปีที่ผ่านมา เมื่อนางถึงวัยหมั้นหมาย ทว่าทั้งเมืองหลวงไม่รู้ว่ามีสายตาคู่จับจ้องมาที่นาง แม้เฟิงกวนกวนจะดูค่อนข้างซื่อ แต่ก็ไม่ได้โง่ถึงขั้นไม่รู้อะไรเลย

ครั้งล่าสุดที่ออกไปงานเลี้ยง นางเกือบถูกคนวางแผนเล่นงาน หลังจากนั้นยังได้ยินคนซุบซิบนินทาลับหลังอีก

นางจึงไม่ค่อยอยากไปคบหากับบรรดาคนที่เคยสนิทเหมือนแต่ก่อน

“พวกนั้นนะ ไม่ใช่สหายจริงๆ หรือก...”

เฟิงกวนกวนบ่นพึมพำเบาๆ

อวินซู่อินเห็นใบหน้าเล็กๆ แสดงความน้อยใจ ก็คาดเดาได้คร่าวๆ ว่านางพบเจอเรื่องอะไรมาบ้าง นางจดจำไว้ คิดว่าจะหาโอกาสซักไซ้ไต่ถามให้แน่ชัดภายหลัง จึงยิ้มอย่างอ่อนโยน ยกมือ

ลูปศีรษะเด็กสาวเบาๆ “เอาละ ข้าก็กลับมาแล้วนี่ไง ทั้งยังพาสหายใหม่มาด้วยอีกสองคน”

นางหันไปกวักมือเรียกสองพี่น้องเฮ่อเหลียนให้เข้ามาใกล้ๆ เฟิงกวนกวนเพิ่งสังเกตเห็นว่าด้านหลังอวินซู่อินยังมีคนอื่นอยู่ด้วย ใบหน้านางแดงชานทันที รีบยึดตัวตรง ดึงชายกระโปรงให้เรียบร้อย “ขอโทษที เมื่อครู่มัวแต่คุยกับอาอิน เลยไม่ได้สังเกตว่ามีคนอื่นอยู่ด้วย”

เฮ่อเหลียนถึงยิ้ม “ไม่เป็นไรหรอก”

เฟิงกวนกวนถามด้วยความอยากรู้ “อาอิน พวกเขาคือ...”

“พวกเขาเป็นคนของเผ่าอู่นี้คือเฮ่อเหลียนถึง เสา่จวินแห่งแคว้นต้าเยว่ ส่วนนางคือน้องสาวของเขา องค์หญิงเฮ่อเหลียน-หฺรู่เยว่แห่งแคว้นต้าเยว่ และยังเป็นหญิงสาวที่ท่าน้ำเล้กของข้าชอบพออีกด้วย”

เฟิงกวนกวนถึงกับเบิกตากว้าง นางไม่ได้มีความเข้าใจเกี่ยวกับเผ่าอู่สักเท่าไรนัก ยังไม่เคยได้ยินแคว้นที่ชื่อว่าต้าเยว่ด้วยซ้ำ แม้เรื่องราวระหว่างเผ่าอู่กับแคว้นหนานเยว่จะเป็นที่รู้จักกัน

ในแคว้นต่าง ๆ แต่ส่วนมากจะหม่นเวียนอยู่ในกลุ่มผู้มีอำนาจเท่านั้น

แต่ครั้งนี้ได้ยินประโยคหลังของอวิ้นชูอิน เฝิงกวนกวน ก็เบิกตากว้างด้วยความตกใจ “หญิงสาวที่นายท่านห้าตระกูลหลินชอบพอ?”

อวิ้นชูอินยิ้มพลางแนะนำอีกฝ่าย “นางชื่อเฝิงกวนกวน เป็นหลานสาวของเฝิงเก้อเหล่ มหาอำมาตย์เฝิงแห่งแคว้นต้าจิ้น เป็นเพื่อนที่ซำสนิทมากคนหนึ่ง อธิบายดี นิสัยเหมือนเด็ก ๆ อาเยว่ เจ้าจะต้องอยู่ที่เมืองหลวงไปอีกนาน ต่อไปค่อย ๆ คบหากับนางไว้ก็ดี ข้าว่าพวกเจ้าคงเข้ากันได้ดีแน่นอน”

แม้เฮ้อเหลียนหูเยว่จะเขินอายยามเมื่อได้ยินอวิ้นชูอิน แนะนำว่านางเป็นหญิงสาวที่หลินจิงเย่ชอบพอ แต่เมื่อต้องอยู่ต่อหน้าคนแปลกหน้า นางก็เผยท่าทีสง่างามสมกับเป็นองค์หญิงแห่งต้าเยว่ นางส่งยิ้มบาง ๆ ให้กับเฝิงกวนกวน

ส่วนเฮ้อเหลียนถึงที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ก็ยกมือคารวะอย่างมีมารยาท “คุณหนูเฝิง”

เฟื่องกวนกวนจ้องสองพี่น้องด้วยความอยากรู้อยากเห็น
ตอนนี้นางเพิ่งสังเกตว่าการแต่งกายของทั้งสองไม่เหมือนกับ
ชาวต้าจิน เพียงแต่สองพี่น้องเฮ้อเหลียนต่างก็มีรูปลักษณะงดงาม
ยิ่งนัก ยิ่งเสริมด้วยรัศมีแห่งการเป็น ‘สหาย’ ของอวิ้นซุอินแล้ว
เฟื่องกวนกวนผู้ที่หลงใหลในรูปโฉมจึงมีความรู้สึกดี ๆ ต่อพวกเขา
ภายในชั่วพริบตา

นางเผยรอยยิ้มกว้างจนมองเห็นฟันขาวสะอาด พุดอย่าง
ตรงไปตรงมา “อย่าเรียกข้าว่าคุณหนูเฟื่องเลย เรียกข้าว่ากวนกวน
ก็พอ สหายของอาอินก็คือสหายของข้าเช่นกัน ต่อไปหากพวกเจ้า
มีเรื่องอะไรที่เมืองหลวงก็มาหาข้าได้เลย”

เฮ้อเหลียนถึงกับเฮ้อเหลียนหุ่ยว่แทบจะไม่เคยเจอกับ
หญิงสาวต่างแดนที่สดใสเช่นนี้มาก่อน โดยเฉพาะเฮ้อเหลียนถึง
ซึ่งเป็นผู้ฝึกตน เขาสามารถรับรู้ถึงความรู้สึกภายในของผู้อื่น
ได้อย่างง่ายดาย ยิ่งสัมผัสได้ถึงความจริงใจภายใต้รอยยิ้มของ
เฟื่องกวนกวน

รอยยิ้มของเขากว้างกว่าเดิม “เช่นนั้นพวกเรา ก็เรียกเจ้าว่า
กวนกวน เจ้าก็เรียกข้ากับอาเยว่ตามชื่อได้เลย”

เฟิงกวนกวนถามด้วยความสงสัย “ต้าเยว้เป็นสถานที่เช่นใดหรือ ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย พวกเจ้ามาต้าจิ้นครั้งนี้ในฐานะราชทูตหรือ”

เฮ่อเหลียนถึงได้ยินดังนั้นก็ไม่ได้รู้สึกว่ามีฝ่ายเสียมารยาทแต่อย่างใด เพราะเผ่าอุ่นั้นตัดขาดจากโลกภายนอกมานานแล้ว แม้ช่วงหลายสิบปีมานี้จะติดต่อกับแคว้นหนานเยว้บ้าง แต่ก็ยังมีน้อยคนที่จะรู้จัก ส่วนต้าจิ้นนั้นอยู่ห่างไกลจากเผ่าอุ่เกินไป การที่เฟิงกวนกวนไม่รู้ถึงการมีอยู่ของแคว้นต้าเยว้จึงเป็นเรื่องปกติ

อวิ้นซุอินที่อยู่ด้านข้างจึงช่วยอธิบายให้ “แคว้นต้าเยว้ตั้งอยู่ทางใต้ของแคว้นหนานเยว้ ปกครองโดยชนเผ่าอุ่ ราชวงศ์หนานเยว้ให้ความเคารพและไว้วางใจเผ่าอุ่เป็นอย่างมาก ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เผ่าอุ่ก็ส่งคนไปประจำที่หนานเยว้เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยให้ราชวงศ์หนานเยว้ด้วย

“ครั้งนี้พวกเราได้เดินทางไปยังหนานเยว้ จึงได้บังเอิญพบกับชาวเผ่าอุ่ ด้วยเหตุผลบางประการ เผ่าอุ่จึงตัดสินใจเป็นพันธมิตรกับแคว้นต้าจิ้น พี่น้องเฮ่อเหลียนจึงได้รับมอบหมายให้เป็นราชทูตติดตามเรามายังต้าจิ้น พวกเขาจะอยู่ที่นี้สักพักใหญ่ คงไม่กลับไปเผ่าอุ่ในเร็ววันนี้

เผิงกวนกวนกะพริบตาปริบ ๆ

แม้จะยังไม่เข้าใจนักว่าเผ่าอูคืออะไรแน่ แต่ก็จับใจความได้จากคำพูดของอวินชูอิน

เผ่าอูได้รับการเคารพนับถือจากราชวงศ์หนานเยวี่ ทั้งยังมีบทบาทในการคุ้มครองราชวงศ์หนานเยวี่ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ชัดเจนว่าความสัมพันธ์ระหว่างเผ่าอูกับหนานเยวี่นั้น เผ่าอูยอมอยู่เหนือกว่า แม้ว่านางจะไม่เคยได้ยินชื่อแคว้นต้าเยวี่มาก่อน แต่แคว้นที่แม่แต่หนานเยวี่ยังต้องให้ความเคารพเช่นนี้ ต่อให้เป็นเพียงแคว้นเล็กๆ ก็คงไม่ธรรมดาเป็นแน่

เผิงกวนกวนเอียงคोन้อย ๆ “แล้วอาเยวี่กับนายท่านห้าตระกูลหลินนี่?”

อวินชูอินหัวเราะเบา ๆ “ท่านน้ำเล็กของข้ารู้จักอาเยวี่กับพี่ชายของนางมานานแล้ว เพียงแต่เดินทางไปครั้งนี้ เขาถึงได้เข้าใจความรู้สึกของตนแน่ชัด ก่อนเจ้าจะมา พวกเรายังวางแผนจะไปเยี่ยมท่านตาที่จวนตระกูลหลินในวันพรุ่งนี้ หากท่านตาเห็นดีงามตาม เรื่องแต่งงานของพวกเขาก็จะถือเป็นอันตกลง”

เฟื่องกวนกวนประหลาดใจไม่น้อยที่นายท่านห้าเลือกคู่ครองเป็นหญิงต่างแคว้น แต่เมื่อครุ่นคิดอย่างละเอียด ก็ตระหนักได้ว่า หลินจิงเย่ไม่เคยแสดงไมตรีจิตกับหญิงสาวอื่นๆ ในเมืองหลวงเลย ตลอดหลายปีที่ผ่านมา สตรีชั้นสูงที่หมายตาในตัวเขาหรือเข้าหาตระกูลหลินก็มีไม่น้อย แต่ล้วนถูกปฏิเสธทั้งสิ้น

ทุกคนพูดกันว่านายท่านห้าตระกูลหลินไม่นิยมใกล้ชิดสตรีบางคนถึงกับล้อกันว่าเขานิยมชายด้วยกัน ที่แท้ก็เป็นเพราะเขามีคนที่พึงใจอยู่แล้วนั่นเอง

ความคิดในหัวเฟื่องกวนกวนผุดขึ้นมามากมาย แต่ใบหน้ากลับระบายด้วยรอยยิ้มจริงใจ “ยินดีด้วยนะ อาเย่ว! นายท่านห้าตระกูลหลินนับเป็นหนุ่มเนื้อหอมของเมืองหลวงเชียว!”

เฮ่อเหลียนหูเย่วเขินอายเล็กน้อย ริมฝีปากคลี่ยิ้มบางๆ อย่างน่ารัก

บทที่ 705 ชายช่วยยุคโบราณ
ฉบับ 'PUA'

อวิน⁺ชวนให้เฮ่อเหลียนถึงกับเฮ่อเหลียนหุ่ยว่ไปพักผ่อน
เพื่อเตรียมตัวไปจวนตระกูลหลินในวันพรุ่งนี้

นางพาเฟิงกวนกวนออกมาจากเรือนรับรอง กลับมาถึง
เรือนพักได้ไม่นาน เจิงเอ๋อร์ก็นำขนมและน้ำชามาให้ นางจัดวาง
ขนมรังนกพุทราจีนลงบนโต๊ะ พลังพูดว่า “คุณหนูเฟิงวิ่งเร็ว
จริงๆ เจ้าคะ เมื่อครู่บ่าวเกือบตามไม่ทัน”

เฟิงกวนกวนกัดขนมเข้าปาก “ช่วงนี้ข้าฝึกวรยุทธ์กับพี่เจ็ด
ตระกูลหลินนะ ข้าเก่งขึ้นมากเลย”

“เจ้าฝึกกับพี่เจ็ด?” อวิน⁺ชวนประหลาดใจ

เฟิงกวนกวนนอนเกยบนเบาะนุ่ม พูดเสียงอู้อี้ “หลังจากที่
พวกเจ้าออกเดินทางไปหนานเยว่ ข้าเจอเรื่องไม่คาดคิดบางอย่าง
พอดีได้พี่เจ็ดช่วยเอาไว้ เขาบอกว่าข้าไม่มีแม่แต่ทักษะป้องกันตัว
แบบนี้ไม่ปลอดภัย จึงแอบสอนวรยุทธ์ให้ข้า

“พี่เจ็ดบอกว่าข้าอายุมากแล้ว กระดูกพื้นฐานเติบโตจนเข้าที่แล้ว จะให้กลายเป็นยอดฝีมือก็คงเป็นไปได้ยาก เขาจึงสอนวิชาป้องกันตัวให้ข้าเล็กน้อย ทั้งยังพาข้าฝึกฝนร่างกายด้วย ตอนนี้ข้าหาใช้คุณหนูผู้บอบบางที่ลมพัดก็ปลิวล้มเหมือนกับเมื่อก่อนแล้ว ถึงขั้นสามารถเอาชนะชาจกัณรร์ร่างใหญ่ได้ถึงสองสามคนซะแล้วนะ”

ขณะที่พูด เฟิงกวนกวนก็อแขนเบ่งกล้ามเนื้อขึ้น พลังเผยสีหน้าดุตันออกมา เพื่อแสดงให้เห็นว่าตอนนี้ตนเองเก่งกาจขึ้นมากเพียงใด

เจิงเอ๋อร์หัวเราะร่วน ส่วนอวิ้นชู้ฮินนั้นกลับสนใจเรื่องไม่คาดคิดที่เฟิงกวนกวนพูดถึงแทน “อะไรคือเรื่องที่ไม่คาดคิด”

รอยยิ้มบนใบหน้าเฟิงกวนกวนจางลง “ไม่มีอะไรหรอกน่า”

“กวนกวน”

อวิ้นชู้ฮินจ้องมองนิ่งๆ “เจ้ายังจำคำที่ข้าเคยพูดกับเจ้าได้หรือไม่ แม้ว่าเจ้าไม่เรียกข้าว่าพี่สาว แต่ในใจ เจ้าก็ไม่ต่างจากน้องสาวแท้ๆ ของข้า เมื่อครู่ที่อยู่กับพวกเฮ่อเหลียน ข้าก็สังเกต

แล้วว่าเจ้าพูดถึงเรื่องเมืองหลวงด้วยทำให้อ้าอึ้ง ตอนนี่ยังพูดว่า
มีเรื่องไม่คาดคิดอีก

“มีใครรังแกเจ้ารี”

เฟิงกวนกวนได้ยินน้ำเสียงจริงจังของอวิ้นซู่อิน แวตตา
เย็นเยียบราวกับจะโกรธเข้าให้ จึงรีบวางขนมในมือแล้วคว้าแขน
อวิ้นซู่อินไว้ รีบพูดเสียงแผ่วว่า “ไม่มีอะไรจริงๆ ท่านพ่อกับท่านปู่
ของข้าเป็นขุนนางใหญ่ในราชสำนัก ใครจะกล้ามารังแกข้าได้เล่า
ข้าแค่โดนคนหมายปอง แล้วดันไปขวางหูขวางตาใครบางคนเข้า”

นางบันพิมพำ

“เจ้าก็รู้ว่าท่านปู่ของข้าไม่เคยเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการแย่งชิง
อำนาจระหว่างฝ่ายต่างๆ ในราชสำนักเลย แต่เพราะตำแหน่ง
ที่สูงส่งของท่าน มีคนไม่น้อยพยายามใช้ข้าเป็นเครื่องมือ หวังจะ
ใช้ประโยชน์จากการแต่งงานกับข้า ผูกมัดท่านปู่และตระกูลเฟิง
เข้าเป็นพวก

“คนพวกนี้ส่วนใหญ่ยังพอรู้จักกาลเทศะ แ่พยายาม
ประจบประแจงเอาใจข้า หรือทำการส่อซ่องอย่างเป็นทางการ แต่ก็
มีหนึ่งคนหรือสองคนที่หน้าหนาที่สุด รู้อยู่ว่าหากข้าตามตรอก-

ออกตามประตูแล้ว ท่านปู่ไม่มีทางยกขาให้แน่ๆ จึงหาเรื่องวุ่นวาย
สารพัดมาหวังจะบีบให้ท่านปู่จนมุม”

หลังจากอวินชูอินและจวินจิวหยวนออกจากหนานเยว่
ไม่นาน ก็มีการแต่งตั้งฮ่องในราชสำนัก ผู้คนที่มาสู่ขอทาบทาม
กับตระกูลเฟิงก็เพิ่มขึ้นตาม

ทุกครั้งที่เฟิงกวนกวนออกจากจวน ไม่ว่าจะไปงานเลี้ยง
หรือแค่ไปเที่ยวเล่น ก็มักจะ ‘บังเอิญเจอ’ ใครสักคนอยู่เสมอ
คุณหนูทั้งหลายที่เคยสนิทกับนางก็มักแวะเวียนมาหานางที่จวน
หว่านล้อมให้นางยอมแต่งงานกับผู้ใดผู้หนึ่ง เฟิงกวนกวนเป็น
คนตรงไปตรงมา จริงๆ แล้วก็ยังไม่ได้คิดถึงเรื่องแต่งงานเลย
ด้วยซ้ำ

ดังนั้นเมื่อมีคนมาถาม นางก็จะปฏิเสธไปตรงๆ หรือไม่ก็
เลียงตอบ พอปฏิเสธบ่อยเข้า ก็ไม่รู้ว่ใครเริ่มปล่อยข่าวว่านาง
เป็นคนหยิ่งยโส ไม่รู้จักวางตัว

บ้างก็ล้อกันไปว่าตระกูลเฟิงไม่เห็นหัวแม่แต่คุณชายจาก
ตระกูลใหญ่ ยิ่งไปกว่านั้น นางยังจับได้ด้วยว่าเหล่าคุณหนูที่เอย

หักทายนางและเรียกนางว่า ‘น้องเฟิง’ อย่างสนิทสนมก็ยังเอานางไปนิทาลับหลัง

เฟิงกวนกวนไม่ใช่คนอดทน นางไต่กลับทันที ด่าจนคุณหนูหลายคนร้องไห้กลับไป หลังจากนั้นก็แทบไม่ไปงานเลี้ยงที่จวนใครอีกเลย

เมื่อไม่มีโอกาสได้ ‘บังเอิญเจอ’ ผู้ใดอีก อีกทั้งเฟิงกวนกวนก็ไม่สนใจใคร ผังตระกูลเฟิงก็ยังไม่รับไมตรีจากฝ่ายใด สุดท้ายจึงมีคนตัดสินใจเสี่ยงตาย วางแผนกับภรรยาของตระกูลเฟิง หวังจะใช้แผนวีรบุรุษช่วยสาวงาม แล้วอาศัยความใกล้ชิดฉวยโอกาสล่องเกิน โชคดีที่หลินเยว่ผ่านมาเห็นพอดีจึงช่วยนางไว้ได้ทัน

เฟิงกวนกวนแบ่ปาก “ถ้าไม่ใช่เพราะพี่เจ็ดบังเอิญผ่านมาพอดี เกรงว่าคงได้พัวพันกับคนพรรคนั้นเข้าจริง ๆ และข้าคงถูกบีบบังคับให้แต่งงานในภายหลังเพราะเรื่องนี้เป็นแน่”

อวิ้นซู่อินขมวดคิ้วแน่น “เป็นฝีมือผู้ใด”

นางเงียบไปครู่หนึ่ง จู่ ๆ นางก็คิดถึงคำพูดของเจิงหางก่อนหน้านี้ สีหน้าเคร่งขรึมขึ้น “เป็นมู่อ่องหรือเจาอ่อง”

เฟื่องกวนกวนเงยหน้ามองอย่างตกใจ “เจ้ารู้ได้อย่างไร”

อวินซู้ฮินแค้นเสียงเย็นชา ในราชสำนักก็มีอยู่แค่นี้มิใช่หรือ

ตระกูลเฟื่องและเฟื่องเก้อเหล่านี้อันสูงส่ง ต่อให้พวก
เชื้อพระวงศ์หรือลูกหลานขุนนางใหญ่ๆ ที่อยู่ในราชสำนักอยาก
เกี่ยวดองกับตระกูลเฟื่องก็ไม่มีใครกล้าทำเรื่องเช่นนั้น ถ้าหากทำ
ขึ้นมาจริง ไม่กลัวว่าเฟื่องเก้อเหล่านี้จะฟาดหัวจนเลือดสาดหรอกหรือ

ตระกูลเฟื่องไม่ใช่พวกยอมคนง่ายๆ

คนที่กล้าคิดแผนชั่วกับเฟื่องกวนกวนเช่นนี้ ทั้งยังมั่นใจว่า
ต่อให้เฟื่องเก้อเหล่านี้อะไรก็ต้องกีดกันยอมจำนน หรือแม้กระทั่ง
มั่นใจว่าหากทำสำเร็จก็จะได้แต่งกับเฟื่องกวนกวนแน่ๆ นอกจาก
เหล่าองค์ชายแล้วจะเป็นผู้ใดไปได้อีก

มู่หรงซึ่งมีพระชายาเอกอยู่แล้ว อีกทั้งยังมีอำนาจในมือ
ยอมไม่หาเรื่องใส่ตัวด้วยการไปยุ่งกับตระกูลเฟื่อง

มู่หรงเสียนถูกลดกลายเป็นสามัญชน ส่วนมู่หรงเจิงก็มีความ
แค้นเคืองกับตระกูลเฟื่อง ตัวเองยังเอาตัวไม่รอด คงไม่กล้า
ไปแตะต้องเกล็ดขี้ของตระกูลเฟื่องหรอก

เหลือแต่องค์ชายทั้งสาม มู่หรงจิวเพิ่งจะอภิเษกกับบุตรี
เสนาบดีกรมคลัง เพิ่งจะแต่งงาน ไยต้องไปหาเรื่องใส่ตัวด้วย
ส่วนที่เหลือ เป็นพวกที่มีความทะเยอทะยานอยากดั่งตระกูลเฟิง
เข้าพวก ทั้งยังอาศัยว่าได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้ซึ่งอวิน
คิดว่าหลังเกิดเรื่องจะควบคุมตระกูลเฟิงได้ ดังนั้นจึงเหลือเพียง
มู่อ๋องมู่หรงจิ้นกับเจาอ๋องมู่หรงหลีเท่านั้น

อวินซู่อินถามเสียงเย็น “เป็นมู่อ๋องหรือเจาอ๋อง”

เฟิงกวนกวนเบ้าปาก “เรื่องรถม้า่นั้นเป็นฝีมือของมู่อ๋อง
แต่ท่านปู้กล่าวว่ น่าจะเป็นฝีมือของเจาอ๋องด้วย ช่วงนี้เขาเอาแต่
ตามรบกวนข้าไม่หยุดหย่อน จนข้าแทบไม่ได้ออกจากจวนเลย
พอออกไปข้างนอก ก็ต้องเจอเขาแทบทุกครั้ง

“ข้ารำคาญเขาจะตายอยู่แล้ว”

เจาอ๋องมู่หรงหลีหน้าตาดี ทำทางดูสุภาพเรียบร้อย แต่ว่า
เฟิงกวนกวนกลับรู้สึกว่ารอยยิ้มของเขาเสแสร้งชวนขนลุก

เขาไม่ได้ล่วงเกินนางแม้แต่หน่อย เพียงแค่ ‘บังเอิญเจอ’
นางบ่อยเกินไปเท่านั้น ออกจากจวนสิบครั้ง ก็จะต้องเจอเขา

สักหกเจ็ดครั้ง ทั้งยังแสวงหาหนารวกับว่าเป็นชะตาฟ้าลิขิต
ส่งให้มาพบกัน พลังจ้องมองนางด้วยแววตาลุ่มหลง

“เจ้าไม่รู้หรือ ทุกครั้งที่เขาเห็นข้าก็จะส่งยิ้มให้ ทำตัว
สุภาพอ่อนน้อม มีมารยาท ไม่เคยทำอะไรเกินเลย แต่ยามที่
เขามอง ขนที่ต้นคอข้าอดลุกชูไม่ได้ ยิ่งกว่านั้นยังมีคนมากมาย
บอกว่าเขารักข้าลึกซึ้งดุจทะเลอีกต่างหาก”

เผิงกวนกวนเคยเจอคนที่สุภาพจริงใจ เช่นนายท่านห้า
ตระกูลหลิน ไม่ว่าจะคำพูดหรือกิริยาท่าทางล้วนทำให้คนรู้สึก
อบอุ่นใจ ไม่เคยทำให้รู้สึกอึดอัดหรือลำบากใจแม้แต่นิด

นางยังเคยเห็นความรักลึกซึ้งดุจทะเลของจริง อย่างเช่น
อวิ้นซู่อินกับท่านผู้สำเร็จราชการ

ความรู้สึกรักใคร่ที่แท้จริงนั้น มิใช่สิ่งที่เรียกว่าความรัก
อันลึกซึ้งซึ่งแสดงออกเพียงคำพูดหรือการกระทำภายนอก หากแต่
ซ่อนอยู่ในท่าทีที่มีต่อกันในยามปกติ เขาจะใส่ใจว่านางอยู่ดีมีสุข
หรือไม่ ใส่ใจว่านางรู้สึกคับข้องใจไหม ใส่ใจในชื่อเสียงเกียรติยศ
และความรู้สึกของนาง มิใช่เป็นการแสดงความรักอันลึกซึ้งอย่าง

ยัดเยียด เพื่อให้ผู้คนรอบข้างจับจ้องสิ่งที่เขาเรียกว่าความใสใจ
แล้วทำให้อีกฝ่ายรู้สึกอึดอัด

เฟื่องกวนกวนได้แต่บ่นพึมพำในใจ

ถ้าต้องเลือกแต่งงานจริงๆ เจาต้องยังสู้หลินเยวี่ไม่ได้เลย
ด้วยซ้ำ

อวินซู่อินฟังเรื่องราวของเจาต้องจากเฟื่องกวนกวนแล้ว
ก็หัวขมวดแน่น

นางเคยเรียนจิตวิทยามาก่อน อีกทั้งในโลกเดิมก็เคยเจอ
คนประเภทเจาต้องมาไม่น้อย พวกเขาใช้วิธีทำอะไรที่มันเกินจริง
สร้างภาพลักษณ์ว่าตัวเองเปี่ยมด้วยความรักลึกซึ้ง หุ้มเปลือก
ให้ตัวเองดูดี ลดตัวเองจากสถานะองค์ชายโดยไม่สนใจในศักดิ์ศรี
เพื่อไล่ตามเฟื่องกวนกวน ให้ทุกคนเห็นว่าเขาหลงรักนางจนสุดใจ
พร้อมยอมทุกอย่างเพื่อจะได้แต่งงานกับนาง

เมื่อเรื่องราวทำนองนี้เฟิ่งเริ่มต้น ผู้คนภายนอกย่อมเอาแต่
เฝ้าดูความสนุกสนาน คิดว่าความหลงใหลลึกซึ้งของเจาต้องนั้น
น่าขัน ทั้งยังไม่รู้ลึกว่าการที่ตระกูลเฟื่องปฏิเสธนั้นผิดแปลกอันใด

แต่เมื่อเวลาผ่านไป หากเจ้าอ่องยังคง ‘หลงใหลไม่แปรผัน’
ต่อเฟิงกวนกวน ถึงขั้นมุ่งมั่นยิ่งกว่าแต่ก่อน ผู้คนซึ่งเดิมทีเอาแต่
เฝ้าดูความสนุกก็จะเริ่มเปลี่ยนทัศนคติ

เพราะฝ่ายหนึ่งเป็นเพียงบุตรีขุนนาง แต่อีกฝ่ายหนึ่งเป็น
องค์ชายผู้สูงศักดิ์

ขณะที่องค์ชายผู้สูงศักดิ์ลัดตัวมาไล่ตามสตรีที่มีตำแหน่ง
ต่ำกว่าอย่างยากลำบาก ทุกคนจะเริ่มคิดว่าเฟิงกวนกวนเป็นคนที่
ไม่รู้จักดีชั่ว ทั้งยังคิดลามไปถึงตระกูลเฟิงว่าช่างหยิ่งจองหองนัก
เริ่มจะรู้สึกว่เฟิงกวนกวนไม่คู่ควรกับความรักลึกซึ้งของเจ้าอ่อง
สุดท้ายก็จะหันไปเห็นอกเห็นใจเจ้าอ่องที่รักเดียวใจเดียวแทน

หลังจากนี้ไป ตระกูลเฟิงจะมีทางเลือกเพียงสองทางเท่านั้น

หากเฟิงกวนกวนแต่งงานกับผู้อื่น ก็จะถูกผู้คนกล่าวหาว่า
ไม่รักษาคุณธรรมจรรยาของเหล่าสตรี เป็นหญิงแพศยาหลายใจ
ทำร้ายจิตใจเจ้าอ่อง ไม่เช่นนั้น ก็ต้องจำใจแต่งงานเจ้าอ่อง
เพื่อจะได้กลายเป็นคู่สวรรค์สรรค์สร้างให้ทุกคนพากันอิจฉา

“หึ!”

อวิ้นชู้ฮิ้นแค้นเสียง นีมันชายชั่วยุคโบราณ ฉบับ ‘PUA’²,
ชัดๆ เจาอ่องช่างน่าขยะแขยงจริง ๆ

² PUA (Pick-up Artist) ในบริบทนี้หมายถึงชายเจ้าชู้ที่ชอบหลอกล่อผู้หญิงโดยใช้วิธีการบงการทางอารมณ์เพื่อให้ตัวเองได้เปรียบในความสัมพันธ์ เช่น การทำตัวเป็นฝ่ายอ่อนแอ สร้างภาพวาร์กจริง โน้มน้าวให้ฝ่ายหญิงตกหลุมรัก ฯลฯ เพื่อให้หญิงสาวรู้สึกผิด หรือสูญเสียความมั่นใจหากปฏิเสธ เป็นกลวิธีควบคุมจิตใจแบบแฝง

บทที่ 706 ไม่ต้องไว้หน้าเขา!

“เขายังทำอะไรอีกบ้าง” อวิ้นชูอินถามเสียงเย็น

เฟิงกวนกวนแหม่ปาก “ก็ไม่มีอะไรหรอก แค่งส่งของกำนัน
มาให้ แวะมาเยี่ยมที่จวนบ่อยครั้ง แล้วก็เอาแต่จ้องหน้าข้ายาม
อยู่ต่อหน้าผู้คน พอมีคนถามเขาก็จะตอบว่า เขาชอบข้า...”

อวิ้นชูอินมีสีหน้าเรียบเฉย นางแทบจะยืนยันได้เลยว่า
เจาอ๋องนั้นคิดอะไรอยู่ นางหันไปพูดกับเฟิงกวนกวนว่า

“ข้าจำได้ว่าพระมารดาของเจาอ๋องคือหลินกั๊ยผินใช่หรือไม่”

“ตอนนี้นางเป็นชู้เฟยแล้ว” เฟิงกวนกวนตอบ “หลังจาก
เจาอ๋องได้รับการแต่งตั้งเป็นอ๋อง ฝ่าบาทก็ทรงเลื่อนตำแหน่ง
ให้พระมารดาของเขา รวมถึงชูเฟยพระมารดาของมู่อ๋องด้วย
ส่วนองเฮาหลังเกิดเรื่องกับองค์ชายรองที่หอลู่ไถก็ถูกฝ่าบาท
สั่งกักบริเวณ แม้ภายหลังจะถูกปลดโทษแต่ก็ไม่ได้มีอำนาจ
เหมือนเดิม

“ตอนนี้อยู่ในตำแหน่งฝ่ายในเป็นอวิไพบยเป็นผู้ดูแลตราหงส์ หากไม่นับอวิไพบยแล้ว คนที่มีอำนาจมากที่สุดก็เป็นอวิไพบยกับ ชูไพบย”

อวิไพบยได้ยินแล้วก็กล่าวว่า “ครั้งหน้าหากเจ้าต้องส่งของ มาให้เจ้าอีก เจ้าก็ให้คนนำของส่งคืนวังหลวง มอบให้อวิไพบยไปเลย ถ้าหากเขาจ้องมองเจ้าด้วยสายตาเช่นนั้นอีก เจ้าก็ต้องพูดกับเขา ให้ชัดเจนต่อหน้าเขา หากเขาบอกว่าชอบเจ้า เจ้าก็ปฏิเสธไปตรงๆ อย่าได้อ้อมแอ้มลึงเล เจ้าไม่ต้องเกรงใจเขา ไม่ต้องไว้หน้าเขา พูดกับเขาไปตรงๆ ว่าเป็นถึงองค์ชาย แต่แอบสอดส่องธิดาของ ขุนนางทุกเมื่อเชิ่ววัน เป็นพฤติกรรมที่น่าละอาย”

เฟิงกวนกวนได้ยินเช่นนั้นก็อ้าปากค้าง “แต่ว่า...เขาเป็น องค์ชาย...”

“ก็เพราะว่าเขาเป็นถึงองค์ชายนะสิ จึงยังต้องพูดกับเขา ให้ชัดเจน”

อวิไพบยมองนางด้วยสีหน้าจริงจัง “เจ้าเคยคิดไหมว่า เจ้าเอาแต่เกรงใจฐานะของเขา ไม่อยากให้เขาเสียหน้า แต่ใน สายตาผู้อื่น กลายเป็นว่าเจ้ายังไม่ได้ปฏิเสธเขาให้ชัดเจน

“คนทั่วไปย่อมเชื่อในสิ่งที่พวกเขาเห็น พวกเขาเห็นว่า เจาอ๋องนั้นรักเจ้าอย่างลึกซึ้ง ยอมลดตัวลงมาเพื่อทำดีกับเจ้า ครั้งแล้วครั้งเล่า เห็นว่าเขามองเจ้าด้วยความหลงใหลอยู่เสมอ จนเชื่อว่าในสายตาของเขานั้นมีเพียงเจ้าแต่ผู้เดียว

“ตระกูลเฟิงยังไม่ได้หมั้นหมายเจ้าให้ใคร และเจ้าก็ไม่ได้ ปฏิเสธให้ชัดเจน ในสายตาผู้อื่นจะกลายเป็นว่าเจ้ายอมรับการ กระทำของเจาอ๋องไปโดยปริยาย ถึงขั้นจะคิดว่าเจ้าแสร้งทำเป็น เล่นตัวหรือกำลังยื้อเจาอ๋องไว้ด้วยซ้ำ

“พอเรื่องยืดเยื้อไปนานเข้า ต่อให้เจ้ามีปากก็ยากจะอธิบาย ให้ชัดเจนได้”

เฟิงกวนกวนไม่เคยนึกถึงเรื่องนี้มาก่อน นางเพียงรู้สึกว่าการกระทำของเจาอ๋องนั้นน่ารำคาญ เห็นตัวเองดีไปเสียทุกเรื่อง ยิ่งไปกว่านั้นยังรังเกียจเวลาใครต่อใครพยายามจับคู่นางกับเขา อ้างว่าทั้งสองเหมาะสมกัน ทว่าในยามนี้ คำพูดของอวิ้นซู่อิน ราวกับสาดน้ำเย็นจัดราดรดศีรษะนางโครมใหญ่

นางเคยปฏิเสธเจ้าอ่องไปแล้ว ขนาดท่านปู่ยังแสดงออกอย่างชัดเจนว่า จะไม่ยกนางให้แต่งงานกับเจ้าอ่องอย่างเด็ดขาด แต่คนภายนอกไม่รู้เรื่องพวกนี้

ด้วยเพราะเกรงใจฐานะของเจ้าอ่อง ตระกูลเฟิงจึงไม่อาจทำเรื่องให้ถึงขั้นแตกหักได้ ส่วนทางด้านเฟิงกวนกวน แม้นางจะรังเกียจเขามากสักแค่ไหน แต่เจ้าอ่องก็มีได้ทำเรื่องที่เกินเลยอย่างมากที่สุดแค่แอบมองนางสองสามครั้ง พุดจาคลุ่มเครือไม่ชัดเจน แล้วหาโอกาสแสดงความหลงใหลเล็กๆ น้อยๆ ต่อตนเอง

เฟิงกวนกวนเคยคิดมาตลอดว่า หากนางไว้วางใจออกไป นอกจากจะทำให้เจ้าอ่องขุ่นเคือง ทำให้คนในราชวงศ์เสียหน้าแล้ว ไม่แน่ว่าผู้คนอาจจะคิดว่านางทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ ทว่านางกลับลืมไปว่าคำนิทาของผู้คนน่ากลัวเพียงใด

นางลองคิดทบทวนดูอย่างละเอียด ดูเหมือนว่าตั้งแต่ที่เจ้าอ่องปรากฏตัว เรื่องราวก็เป็นอย่างที่วิเศษขึ้นพุดจริง ๆ

ช่วงแรกๆ ไม่มีใครใส่ใจนัก แต่พอนานวันเข้า ก็เริ่มมีคนกระซิบข้างหูถึงความดีของเจ้าอ่อง บอกว่าเขารักนางอย่างลึกซึ้ง กล่อมให้นางแต่งงานกับเขา กระทั่งนางปฏิเสธไป คนเหล่านั้น

ยังเอาไปนินทาหลังว่านางทำเป็นสูงส่ง พุดจาเล่นตัว ถึงขั้น
ใช้ถ้อยคำถ้อยคำที่น่ารังเกียจมากมาย

เฟื่องกวนกวนหน้าซื่อ โมโหจนตัวสั่น “นี่เขาจงใจหรือ?”

อวิ้นชูอินกุมมือนางไว้ “อย่างน้อยๆ ก็ไม่ใช่เรื่องที่เขา
ไม่ตั้งใจ ไม่ว่าเขาจะคิดอย่างไร ในเมื่อเจ้าไม่ยากแต่งกับเขา
ก็ไม่จำเป็นต้องไว้หน้าเขา

“เรื่องที่ชายหญิงควรวางตัวอย่างไรให้เหมาะสม แม้แต่เด็ก
อายุเจ็ดขวบก็ยังเข้าใจได้ เขาในฐานะองค์ชายและเป็นถึงท่านอ๋อง
ไม่น่าจะโง่งงไม่เข้าใจ แต่เขาก็ไม่เคยนึกถึงสถานการณ์ของเจ้า
ไม่ว่าเขาจะรักเจ้าจริงหรือเพียงต้องการอาศัยข่าวลือเพื่อบีบให้เจ้า
และตระกูลเฟื่องยอมจำนน เจ้าก็ไม่ต้องเกรงใจเขา

“ลองทำให้เขาเสียหน้าต่อหน้าธารกำนัลสักสองสามครั้ง
ดึงความหน้าด้านและความคิดโสมมของเขาออกมา แล้วเหยียบ
ให้จมดินไปเลย

“หากยังหน้าด้านกล้ามาตามตอแยเจ้าอีก ก็ให้บิดาเจ้า
ลุกขึ้นมาร้องเรียนเขาต่อราชสำนักเสีย”

เรื่องทำนองนี้ หากถึงขั้นขึ้นสู่ราชสำนัก トラบใดที่เจ้าเอง
ยังต้องการตำแหน่งฮ่องเต้ หรือหมายปองตำแหน่งที่สูงกว่านี้
เขาไม่อาจยอมเสียหน้าเช่นนั้นได้

อวินชู่อินหันไปพูดกับเฟิงกวนกวน “เจ้ากลับไปเล่าเรื่องนี้
ให้บิดาและท่านปู่ของเจ้าฟัง บอกพวกเขาไม่ต้องกังวลเรื่อง
ชื่อเสียงของเจ้า เจ้าเป็นสตรี ต้องสงวนท่าทีไว้ ไม่ชอบคนที่มี
พฤติกรรมไม่เหมาะสม การปฏิบัติอย่างเด็ดขาดไม่ใช่เรื่อง
เลวร้ายอะไร”

ด้วยสติปัญญาของเสนาบดีเฟิงและเฟิงเก้อเหล่า พวกเขา
ต้องเข้าใจอย่างแน่นอน

เฟิงกวนกวนพยักหน้าทั้งที่ใบหน้ายังซีดเซียว “ได้ ข้าจะ
กลับไปเล่าให้พวกเขาฟัง”

อวินชู่อินปลอบโยนเฟิงกวนกวนอีกสองสามคำ นางจึง
ค่อยๆ สงบลง หลังจากความตกใจที่ได้รับรู้เจตนาของเจ้าเอง
จางหายไปแล้ว นางก็อดไม่ได้ที่จะด่าออกมา “พวกเชื้อพระวงศ์
นี้สมองมีปัญหากันหมดหรืออย่างไรรกัน เมื่อก่อนก็มู่หรงเจิงกับ
มู่หรงเสียน ตอนนี้ยังมีมู่หรงหลีอีก...

“พวกเขาอยากจะทำอะไรก็ทำไปเถิด จะลากคนบริสุทธิ์ไปเกี่ยวข้งด้วยทำไม วันๆ คิดแต่เรื่องล่อลวงผู้หญิง แล้วยังอยากได้นอนได้นี้อีก

“อูย! ข้าช่วยข้าช่วยซ่อนมาแปดชั่วโคตรหรืออย่างไร ถึงได้มาเจอแต่คนพรรค์นี้!”

นางสบถคำทอพลางยุ่น้ำลายเสียงดัง

อวินชู้ฮันรู้สึกว่าเฟิงกวนกวนช่างโหดร้ายเสียจริง เมื่อก่อนเกือบเอาชีวิตไม่รอดเพราะมู่หรงเสียนกับพวก มาตอนนี้กลับถูกมู่หรงหลีจ้องเล่นงานอีก นางสาวศิระชะ “ก็ใครใช้ให้เจ้าเป็นแก้วตาดวงใจของตระกูลเฟิงเล่า”

เฟิงกวนกวนกลอกตา “ข้าคิดว่าคงเห็นข้าเป็นหมูในอวยมากกว่า! ใครๆ ก็คิดว่าเชือดแล้วจะได้กินเนื้อดีมเลียดนั่นแหละ”

อวินชู้ฮันหลุดหัวเราะกับคำพูดของนาง

เฟิงกวนกวนสะบัดหน้าอย่างขุ่นเคือง ยัดขนมพุทราจีนชิ้นหนึ่งเข้าปาก เคี้ยวอย่างดุเดือด

อวินชู้อินมองใบหน้ากลมๆ ของสาวน้อยที่พองขึ้นจากความโกรธ แก้มเต็มไปด้วยขนมเหมือนหนูแฮมสเตอร์ตัวใหญ่ นางส่ายหัว “ที่จริง หากอยากให้คนพวกนั้นเลิกหมายตา เจ้าก็แค่แต่งงานไปก็จบเรื่อง ฐานะของตระกูลเฟิงสูงส่ง ตราบใดที่เจ้ายังไม่แต่งงาน ก็เป็นเสมือนขนมหอมหวานที่ใครๆ ก็อยากพุ่งเข้ามาแตะสักคำ”

เฟิงกวนกวนพูดทั้งๆ ที่ยังมีของกินอยู่เต็มปาก เสียงอื้อ “แต่งงาน...จะง่ายเสียที่ไหนเล่า...”

“เจ้าไม่มีคนชอบเลยหรือ”

“ไม่มี”

“คนที่รู้สึกดีด้วยก็ไม่มีเลยหรือ”

เฟิงกวนกวนชะงักหยุดเคี้ยวชั่วขณะ ใบหน้าของหลินเยว่พลันผุดขึ้นมาในหัว ครู่ต่อมา นางก็ส่ายหน้าอย่างแรง “ไม่มี!”

อวินชู้อินเลิกคิ้วมอง “ไม่มีจริงๆ หรือว่าเจ้าคิดว่าเจ้าไม่มีกันแน่”

พอเห็นเผิงกวนกวนอ้าปากทำท่าจะพูด นางคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “เมื่อครูที่ข้าถามเจ้า เจ้าลังเลนะ หากไม่มีคนที่ชอบจริงๆ ด้วยนิสัยของเจ้า ย่อมไม่ลังเลแม้แต่หน่อย”

เผิงกวนกวนหน้าเจื่อน “ไม่มีจริงๆ”

อวินซู่อินไม่ได้บีบบังคับให้นางยอมรับ เพียงแค่กล่าวว่า “กวนกวน ข้าว่าเจ้าก็รู้ดีว่าทั้งบิดาและท่านปู่ของเจ้ามีอำนาจในราชสำนัก ผู้คนที่หมายปองตระกูลเผิงหวังจะดังไปเป็นพวกนั้นมีไม่เคยขาด การที่พวกเขาพยายามปกป้องเจ้า อยากให้เจ้าใช้ชีวิตได้อย่างสุขสบายไร้กังวล ไม่ต้องการให้เจ้าต้องแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์นั้น เป็นเรื่องที่หายากยิ่งนัก

“หากเจ้ามีคนที่ชอบจริงๆ ก็ควรรีบบอกพวกท่านเสียแต่เนิ่นๆ หากอีกฝ่ายเป็นคนดี มีคุณธรรม ปฏิบัติต่อเจ้าเป็นอย่างดี บิดาและท่านปู่ของเจ้าย่อมไม่ใส่ใจว่าพื้นเพครอบครัวของเขาเป็นเช่นไร อีกอย่าง ถ้าเจ้าตกลงแต่งงานเสียแต่เนิ่นๆ พวกเขาก็จะได้สบายใจขึ้น”

แม้คำพูดนี้ฟังดูไม่รื่นหูนัก แต่สภาพการณ์โดยทั่วไป ก็เป็นเช่นนี้ ตราบใดที่เผิงกวนกวนยังไม่แต่งงาน คนที่จ้องจะคว้าโอกาสที่จะแต่งงานกับนางก็ไม่มีวันลดลง

เผิงเก้อเหล้าและท่านเสนาบดีเผิงยินดีที่จะปกป้องนางแบกรับแรงกดดันจากภายนอกโดยไม่ยอมอ่อนข้อ นั่นคือความรักและห่วงใยของพวกเขามีต่อเผิงกวนกวน แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้อื่นจะทำอะไรพวกเขาไม่ได้ หากมีผู้ใดใช้วิธีที่ไร้ศีลธรรมจริงๆ หรือหากวันใดที่ย่องเต้ชิงอวี่นอารมณ์แปรปรวนคิดพระราชทานสมรสขึ้นมา

เมื่อพระบรมราชโองการนั้นลงมาแล้ว ต่อให้พวกเขารักเผิงกวนกวนมากเพียงใด ก็มิอาจขัดได้

บทที่ 707 ความรักที่ซ่อนเร้น ของเฟื่องกวนกวน

อันที่จริงเฟื่องกวนกวนเองก็เชื่อว่าจะไม่เข้าใจเรื่องนี้ นางรู้ดีว่าการที่ท่านปู่และท่านพ่อจะปกป้องนางนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ผู้คนที่จ้องจะดึงตระกูลเฟื่องไปเป็นพวกย่อมมีมากมาย บางคนก็รับมือได้ยาก ตราบใดที่เรื่องแต่งงานของนางยังไม่ลงตัว คนเหล่านั้นก็จะไม่มีวันเลิกرا

ทว่า...

นางแม้มิริมฝีปาก ก้มหน้าลงกล่าวว่า “ข้าก็ไม่รู้อันนี้เรียกว่าความชอบหรือไม่ ดูเหมือนเขาเองไม่ได้ชอบข้าด้วย”

อวิ้นซู่ฮินเล็กคิ้ว “เป็นคุณชายบ้านใดหรือ”

เฟื่องกวนกวนมองนางอย่างลังเล มิริมฝีปากขยับเล็กน้อย คล้ายจะลำบากใจ และแฝงความกระตือรือร้นอยู่บ้าง

อวินชู้อินมองท่าที่ขวยเขินของนางอย่างสงสัย “เจ้าคงไม่ได้ไปหลงรักคนที่มีเจ้าของแล้วกระมัง”

“แน่นอนว่าไม่ใช่! ข้าไม่ไว้จรรยาถึงเพียงนั้น!” เฝิงกวนกวนเบิกตากว้าง

“ตกลงเป็นใครกัน?”

“คือ...”

เฝิงกวนกวนเผยอริมฝีปาก ไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไร รู้สึกทั้งอายและกระดากใจ

อวินชู้อินเห็นนางได้แต่อ้าอึ้ง มือกำขนมพุทราจิ้นรังนกจนแทบจะกลายเป็นก้อนแข็งกลมอยู่แล้ว พลันเกิดความคิดหนึ่งวาบขึ้นมา นางจึงพูดอย่างประหลาดใจว่า “คนที่เจ้าชอบคงไม่ใช่พี่เจ็ดของข้ากระมัง”

ใบหน้าของเฝิงกวนกวนแดงชานขึ้นทันที

“จริงหรือนี่”

อวิณชฺฐอินเกิดความสนใจขึ้นมาทันใด นางรีบนั่งตัวตรง มองเผิงกวนกวน “เรื่องนี้เกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อใด”

จำได้ว่าก่อนที่ตนกับจวินจิวหยวนจะออกจากเมืองหลวง เผิงกวนกวนกับหลินเยว่ทะเลาะเบาะแว้งกันบ่อย ยามมีปากเสียง ก็ไม่มีใครยอมใคร ทะเลาะกันที่เสียงดังลั่นราวกับฟ้าถล่มดินทลาย ไม่มีใครห้ามปรามได้ ตอนนั้นแม้พวกเขาเคยล้อเล่นว่าทั้งสอง อาจจะไต่ลงเอยกัน แต่ไม่คิดว่าจะมีวันนี้ อีกทั้งคนที่รู้ใจตนก่อน ยังเป็นเผิงกวนกวนด้วย

“เจ้าไปชอบเขาตั้งแต่เมื่อใดกัน ก่อนหน้านี้มิใช่ยังรังเกียจ พี่เจ็ดอยู่เลยหรือ”

เผิงกวนกวนรู้สึกเขินอายเล็กน้อย “ก็...ครั้งล่าสุดที่เขา ช่วยข้าไว้”

โอ้โฮ!

อวิณชฺฐอินดวงตาเป็นประกาย ‘วีรบุรุษช่วยสาวงาม’ สินะ

เผิงกวนกวนไม่กล้าสบสายตาที่เป็นประกายตื่นเต้นของ อวิณชฺฐอิน นางบิตนึ่วไปมาพलगกล่าวเสียงเบา “วันนั้นที่เกิดเรื่อง

หลินเยว่ช่วยข้าไว้ จนได้รับบาดเจ็บที่ขา แต่ก็ยังสู้สุดส่ำห์แบกข้า
เดินไปไกลมาก ต่อมามีคนมาตามหาข้า เขาก็แอบหลบไป บอกว่า
กลัวจะทำให้ข้าเสียชื่อเสียง”

นางบิตชายเสื่อไปมา

“หลังจากวันนั้น ไม่มีใครรู้ว่าเขาเคยช่วยข้าไว้ เขาก็ไม่เคย
บอกใครเรื่องนี้ ข้าแค่รู้สึกว่าเขาไม่น่ารังเกียจอย่างที่คิด”

อวิ้นซุอินฟังนางพิมพ์เสียงเบา เห็นว่าเมื่อนางเอ่ยถึง
หลินเยว่ เสียงก็อ่อนลงกว่าปกติ ก็รู้ทันทีว่านางตกหลุมรักข้า
จริง ๆ เสียแล้ว มิใช่เพียงเพราะเรื่องวีรบุรุษช่วยสาวงามเท่านั้น

เฟิงกวนกวนกับหลินเยว่ต่างก็สนิทสนมกันมานานมาก
การทะเลาะเบาะแว้งกันเมื่อก่อนถือเป็นความผูกพันอย่างหนึ่ง
เฟิงกวนกวนแม้จะมีนิสัยตรงไปตรงมา แต่กับคนที่ไม่อยู่ในสายตา
นางจะไม่เอ่ยปากพูดด้วยซ้ำ อาจเป็นเพราะนางรู้สึกดีกับหลินเยว่
มานานแล้ว เพียงแต่ยังไม่ได้ชอบถึงขั้นนี้ พอมาเจอเหตุการณ์
ที่เขาช่วยเหลือ นางจึงรู้สึกหวั่นไหว

“พวกเจ้านี้เป็นคู่รักคู่กัดกันกระมัง” อวิ้นซุอินพูดพลาง
หัวเราะ

“คู่กัดอันใด เขาไม่ได้ชอบข้าเสียหน่อย”

เมื่อเฟิงกวนกวนถูกจับได้ จึงไม่คิดที่จะปิดบังอีกต่อไป นางดึงแขนเสื้ออวิณชูอินเบาๆ ก่อนก้มหน้าลงพูดด้วยท่าที่หดหู่ “พี่เจ็ดของเจ้าไม่เคยเห็นข้าเป็นผู้หญิงด้วยซ้ำ ในสายตาของข้า เหมือนสหายคนหนึ่ง ประเภทที่ไปดื่มไปกินเที่ยวหอนางโลมด้วยกันได้นั้นแหละ”

ยามเขาอยู่ต่อหน้านาง ไม่เคยมีความเกรงใจหรือเขินอาย แม้แต่น้อย พูดจาเย้ยหยันไม่เคยไว้หน้าใคร ก่อนหน้านี้ยังเคยเล่าให้ฟังว่าแม่นางคนไหนหน้าตาสะสวย คุณชายในเมืองหลวงคนไหนเจ้าชู้ ไม่เคยเห็นนางเป็นคนนอกเลยสักนิด

“พี่เจ็ดของเจ้าเหมือนจะมีแม่นางที่ชอบแล้วด้วย”

อวิณชูอินรีบถาม “เจ้ารู้ได้อย่างไร”

“ครั้งก่อนข้าเห็นเขาซื้อกำไลข้อมือที่เด็กสาวชอบใส่กัน เขาไม่เขียนนิยายเรื่องแบบนั้นอีกแล้ว วันๆ เอาแต่นั่งอ่านหนังสือเงียบๆ

“ข้าแอบไปถามพี่ใหญ่ตระกูลหลินดูแล้ว เขาบอกว่าพี่เจ็ดเหมือนจะชอบคุณหนูตระกูลไชนส์กคน เกรงว่าทางบ้านของนางจะไม่ชอบที่วันๆ เขาเอาแต่ทำตัวเหลวไหล จึงเริ่มปรับปรุงตัว”

เฟิงกวนกวนรู้มาตลอดว่าหลินเยว่ปรารถนาที่จะใช้ชีวิตแบบเดียวกับหลินจิงเย่ หวงแหนหนังสือนิยายสองแง่สองง่ามของเขาราวกับสมบัติล้ำค่า พุดว่าจะสานต่อกิจการของตนให้รุ่งเรือง แต่ตอนนี้เขากลับไม่ต้องการหนังสือนิยายเหล่านั้นแล้ว กระทั่งนางไปตามหาเขาหลายครั้ง เขาก็หลบหน้าตลอด

เฟิงกวนกวนพุดไปพุดมาก็ฉุนเฉียว “เรามีคนที่ชอบแล้ว ก็เลยไม่สนใจข้าเลย”

อวิ้นซู่อินมองดูแก้มป่องของนางที่เต็มไปด้วยความโมโห ในดวงตายังฉายแววเสียใจจางๆ นางรู้สึกแปลกใจอยู่ไม่น้อย

นางรู้ว่าหลินเยว่นั้นหวงแหนกิจการนิยายลามกของเขา มากเพียงใด ตอนที่บิดาของเขาจับได้ว่าเขาเขียนหนังสือเช่นนั้น ยังเกือบโดนหลินจงผิงฟาตเสียดเสียขาแทบหัก แต่ก็ยังไม่ยอมเลิก แค่เปลี่ยนมาทำแบบลับๆ แล้วให้คนอื่นช่วยทำหน้าที่ ‘ขัดเกลา และปรับแต่ง’ ส่วนนั้น ส่วนเขารับแค่ค่าความคิดสร้างสรรค์

แต่บัดนี้กลับยอมทิ้งทุกอย่างได้อย่างง่ายดายๆ แล้วยังขยัน
หมั่นเรียนอีก หรือว่าความรักจะทำให้คนก้าวหน้าจริงๆ

อวินชู้อินรู้สึกอยากรู้ อยากเห็นยิ่งนัก พี่เจ็ดผู้ไม่เอาไหน
ของนางคนนี้ไปหลงรักคุณหนูบ้านไหนกันแน่ ด้วยฐานะของ
นายท่านผู้เฒ่าหลินในหมู่บ้านนี้ อีกทั้งตำแหน่งของตระกูลหลิน
ในราชสำนักต้าจิ้น จะมีตระกูลใดในเมืองหลวงปฎิเศชลง แม้แต่
ชื่อเสียงและฐานะของตระกูลหลินยังทำให้เขาไม่มีความมั่นใจ
อีกหรือ

อวินชู้อินไม่รู้จะปลอบเฟิงกวนกวนอย่างไร หากหลินเยว่
ชอบเฟิงกวนกวนเช่นกัน นางย่อมยินดีอยากให้พวกเขาได้ลงเอย
ด้วยกัน แต่หากหลินเยว่มีคนที่ชอบแล้วจริงๆ นางก็ไม่อยาก
บีบบังคับให้เขาต้องคู่กับเฟิงกวนกวนเพียงเพราะความสนิทสนม

“แล้วเจ้าคิดอย่างไร” อวินชู้อินถามนาง

“จะคิดอย่างไรได้เล่า จะเข้าไปแทรกแซงพวกเขาได้หรือ”

เฟิงกวนกวนซึ่มเสรำไปครู่หนึ่ง เงยหน้าขึ้นเห็นอวินชู้อิน
ทำท่าจะพูดแล้วก็ชะงัก นางจึงแสร้งทำเป็นสบายใจเฉยร่ายยิ้ม
ออกมา